

God natt da, Mor Norge?

.Det er noe uvirkelig over mye av det som skjer i det politiske Norge i dag. Mange mennesker føler det slik. Få kan likevel forklare hvor denne foruroligende følelsen dypest sett kommer fra.

Det er ingen risikofyllt gjetning at om bare ti år er det mer enn 50 prosent sjanse for at Norge har opphørt å eksistere som selvstendig stat.. Hvis ikke dagens ledende politikere mot formodning skulle våkne. Det gjør de neppe. Da gjenstår antakelig bare én mulighet: at opinionen våkner og skifter dem ut.

En ledende økonom, Mahbub ul Haq, tidligere finansminister, direktør i Verdensbanken, og leder for UNDPs første Human Development Report, sa en gang at det i våre dager uteksamineres økonomer som ikke har oppfattet forskjellen mellom realkapital og penger. Heller ikke for alle folkevalgte er skillet tydelig nok.

Forskjellen er grunnleggende. Tilfeldigvis sitter Norge i dag med en stor realkapital, fiskerikdommer, skoger, mineraler, vann, energi – dessuten et betydelig oljefond, altså også papirpenger. Et slikt fond kan forsvinne over natten, for eksempel dersom dollaren kollapser. Inntreffer det, vil kun minnet om et oljefond være tilbake. Troen på at det såkalte oljefondet gjør oss rike, er m.a.o. langt på veg en illusjon. Skogene, drikkevannet, kraftnettet og kraftstasjonene er derimot vår sanne rikdom. De er nesten evigvarende ressurser og kan ikke flyttes på. Likevel, 100 pst. sikre er heller ikke de, de kan kjøpes opp! Blir eierskapet og dermed kontrollen liggende utenfor landet, hjelper det ikke at kraftstasjon og forsyningsnett fysisk befinner seg i Hordaland eller Sogn og Fjordane.

Med eierskap og kontroll over realkapitalen i et land, kan landet styres. Det er eierskapet til denne avgjørende realkapitalen, arvesølv, som er under avvikling. Det skjer ikke av seg selv. Ledende politikere bidrar aktivt til å føre kontrollen med norske ressurser ut av landet ved å vedta en rekke lover som skal åpne for slike muligheter. Vi kunne kalle det et langsamt statskupp, gjennomført i smug.

Den nye vannressursloven ble vedtatt i Stortinget i 2001 – mot bare én eneste stemme- (Kystpartiets!) Loven tillater salg av vannverkene våre til utlandet. Den nye Mineralloven endrer på drastisk vis utlendingers muligheter til å overta disposisjonen av norske fjellområder. Den nye Havbeite-loven åpner for å gi utlendinger herredømmet over kysten. Oppdrettsloven gjør at oppdrettskonsesjoner lett havner i utlandet. En lang rekke ledende norske foretak er i tur og orden forsvunnet fra norsk jord, delvis takket være en næringsminister som nærmest har satt sin ære i å subsidiere utflugging av bedrifter. Deler av pressen forteller ofte med hån hvor uinteressant og glansløse statseide bedrifter som Telenor, Statoil, Norsk Hydro er. (Trass i at internasjonale investorer sikler etter å få overta dem). Likevel, disse bedriftene er ennå i norsk eie, men bare så lenge staten vil.

Brasil og Argentina var for 30 år siden land i blomstring. De ble sagt å ha henholdsvis verdens femte og åttende største økonomi. Landene er fortsatt enormt rike. Likevel er begge på fattigkassa. Årsaken er at politikerne der lot realverdiene, samt infrastrukturen, bli kjøpt opp av amerikanere, spanjoler, portugisere, franskmenn. Argentinerne og brasilianerne fikk papirpenger i stedet, som forsvant.

Noen nordmenn vil, med vanlig godtroenhet, si at ”slikt kan ikke hende her”. Nettopp dette hender. Et langsamt statskupp.

Men hvordan, og hvorfor? Svaret er at flere av dagens sentrale politikere reservasjonsløst har latt seg indoktrinere til å tro på et *dogme*: Dogmet er at markedet kan styre bedre enn politikernes reguleringer. Så la det sentrale lovverk bli tilpasset jungelens lover, ikke våre egne styringsorganer, eller norske behov!

Markedets betydning skal ikke undervurderes. Men hvis man forvandler en elementær historisk erfaring til et dogme, blir situasjonen en annen. Da beveger man seg inn i religionens sfære.

New Zealand var et høyt utviklet, moderne land, geografisk og samfunnsmessig ikke så ulikt Norge. Også der fikk det religiøse dogmet slå rot. Resultatet kom sjokkerende raskt. Landet eies i dag av japanere og amerikanere. (Politikere kan sove, men penger sover aldri!) Så våknet politikerne. Nå undersøker de mulighetene for å re-nasjonalisere noe av det som er tapt. Utfallet er usikkert. Med selvhypnotisk blindhet synes et flertall av norske politikere at det er verd å gjenta New Zealands eksperiment.

Der er to ting som ytterligere avdekker norske politikeres ufattelige mangel på virkelighetsforståelse: Først dette: at et enormt overskudd av hjemløse dollar flyter rundt om i verden på desperat leting etter investeringsobjekter, altså realverdier, først og fremst energi- og vannressurser, produktiv skog, mineralleier, fiskeressurser, etc. (kfr. Newsweek, 18.8.03) M.a.o. en ren opplisting av hva Norge ennå er nokså rik på. I denne situasjonen er det at et flertall på Stortinget ønsker å holde utsalg på våre unike, felles, oppsparte realverdier.

Det er alvorlig nok. Men dertil kommer at antakelig mesteparten av kapitalen som hvileløst strømmer omkring på jakt etter bytte, er fordekte mafiapenger. Legal internasjonal kapital lar seg ikke lenger skille fra mafiaens kapital. Skillet eksisterer ikke, sier mangeårige sjef for FNs kontor for bekjempelse av kriminalitet, Pino Arlacchi. (kfr. Dagbl. kron. 6.1.01). Denne innsikt, som burde graves inn i hodet på politikere og myndigheter, later til å være uinteressant.

Fra 1992 til 1996 mottok Russland 60 mia.dollar som lån fra utlandet. I samme tidsrom forsvant hele beløpet! Ingen kunne redegjøre for hvor pengene var blitt av! Så effektivt operer den internasjonale mafia. Amerikanske Federal Reserve anslo allerede for flere år siden mafiaens svindel i USA til 100 mia.dollar – årlig - alene innen informatikk! Man kan kjøpe seg lojalitet mange steder i verden med slike beløp til disposisjon.

Vår blåøyde uvitenhet gjør oss sårbare. Det finnes knapt den internasjonale bank eller det flernasjonale storforetak som er fri fra samrøre med den internasjonale mafia. Stordrift og kriminalitet er intimt knyttet sammen. Mafiapenger og mafiainteresser betyr mafiametoder: hensynsløshet, korrupsjon, drap. Å tilby bredt eierskap i våre ressurser til utenlandske foretak er å leke med ilden. Sagt mer direkte: det er å invitere mafiaen velkommen. Med en gapskratt vil de slå kloa i verdier som flere norske generasjoner har slitt for å sikre sine etterkommere.

Her er en spådom som lar seg verifisere og som vil bekrefte hva som er på gang: I høst kommer innstillingen fra utvalget Regjeringen oppnevnte for å foreslå endringer i vår gamle konsesjonslov, en av de mest framsynte og viktige lovverk skapt av denne nasjonen. Utvalget har 12 medlemmer, hver enkelt plukket ut med omhu. Merk: I innstillingen vil flertallet, kanskje av medlemmene, foreslå at konsesjonslovene endres så de nasjonale sikkerhetsgarantiene fjernes! Slik regjeres vi. Mafiaen, spekulantene og finansbaronene gleder seg, og pusser allerede champagneglassene.

Neste år er det meningen at nordmenn skal heve sine glass, for å feire våre 100 år som selvstendig nasjon. La oss gjøre det! Noe senere jubalong blir det ikke snakk om. Med friskt mot går vi inn i trellens dype søvn. Den er selvforskyldt og kan vare i langt mer enn 400 år.

Per-Aslak Ertresvåg